

СТИВЪН КИНГ

НОНА

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Обичаш ли?

Чувам я да произнася тези думи — все още продължавам да я чувам. В сънищата си.

Обичаш ли?

Да, отговарям аз. Да, а истинската любов никога не умира.

И тогава се будя с вик.

Не зная как да го обясня, дори сега. Не мога да ви кажа защо извърших тези неща. И по време на процеса не можах. А пък и тук има много хора, които ме питат за това. Има един психиатър. Но аз мълча. Устата ми е заключена. Освен тук, в килията. Тук не мълча. Будя се с вик.

В съня си я виждам как идва към мен. Облечена е в бяла рокля, почти прозрачна, а изражението ѝ е смесица от желание и триумф. Тя идва към мен, пресича тъмната стая с каменен под и мирис на октомврийски рози. Ръцете ѝ са разтворени и аз протягам моите към нея, за да я прегърна.

Усещам ужас, отвращение, неизказан копнеж. Ужас и отвращение, защото зная какво е това място, копнеж, защото я обичам. И винаги ще я обичам. Понякога ми се иска в този щат да има смъртно наказание. Кратка разходка по мрачен коридор, стол с висока облегалка, към който има стоманен шлем, скоби... бързо раздрусване и ще бъда при нея.

Когато се събираме заедно в съня ми, страхът ми расте, но не мога да се отдели от нея. Ръцете ми притискат гладката повърхност на гърба ѝ, кожата ѝ под коприната. Тя ми се усмихва с онези дълбоки, черни очи. Главата ѝ се наклонява към моята и устните ѝ се разтварят готови за целувка.

И тогава тя са променя, сбръчкава се. Косата ѝ става груба и сплъстена, стапя се от черно към грозно кафяво, което се плисва по кремавата белота на бузите ѝ. Очите ѝ се свиват и стават лъскави. Бялото им изчезва и тя ме гледа с мънички очички, като две излъскани парченца гагат. Устата ѝ се превръща в бездна, от която се подават криви жълти зъби.

Опитвам се да изкрещя. Опитвам се да се събудя. Не мога. Хванат съм. Винаги ще съм хванат. В лапите съм на огромен,

отвратителен гробарски плъх. Светлините се залюляват пред очите ми. Октомврийски рози. Някаква камбана бие на умряло.

— Обичаш ли? — шепне това нещо. — Обичаш ли? — Когато се навежда към мен усещам, че дъхът му е мирис на рози, мъртви цветя в костница.

— Да — казвам аз на плъхоподобното нещо. — Да, а истинската любов никога не умира. — Тогава извиквам и се събуждам.

Мислят, че това, което сме направили заедно ме е накарало да полудея. Но мозъкът ми продължава да работи, така или иначе, и аз не съм преставал да търся отговор. Все още искам да науча как се случи това и какво беше.

Дадох ми лист и флумастер. Ще запиша всичко. Може би ще отговоря на някои от техните въпроси, а може би, докато го правя, ще отговоря и на някои от моите. А когато свърша, има още нещо. Нещо, което те не знаят, че имам. Нещо, което взех. Под дюшека ми е. Нож от стола на затвора.

Трябва да започна, като ви разкажа за Августа.

Докато пиша, тук е нощ, хубава августовска нощ пронизана от ярки звезди. Виждам ги през мрежата на моя прозорец, който гледа към двора за разходки и към парче небе, което мога да скрия с два пръста. Горещо е, и аз съм само по гащета. Чувам тихите летни звуци на жаби и щурци. Но само като затворя очи, мога да върна зимата. Острият мраз в онази нощ, студът, остриите, враждебни светлини на един град. Един чужд град. Беше четиринадесети февруари.

Нали виждате, всичко си спомням.

И вижте ръцете ми — мокри от пот, как са настръхнали сега.

Августа.

Когато стигнах до Августа бях повече мъртъв, отколкото жив, толкова беше студено. Хубав ден бях избрал да кажа сбогом на колежа и да тръгна на автостоп на запад. Студът беше толкова жесток, че можеше да замръзна, преди да съм излязъл от пределите на щата.

Едно ченге ме изрита от магистралата и ме заплаши, че ще ме арестува, ако ме види пак да вдигам ръка там. За малко да му запуша устата и да го оставя да го направи. Равната отсечка от магистралата с четирите си платна приличаше на самолетна писта. Вятърът плющеше и разнасяше пухкавия сняг по бетона. А за анонимните зад стъклата на

колите, всеки, който е на резервното платно в тъмна нощ, или е изнасилвач или пък убиец, а ако има дълга коса, към това се добавят маниак-педофил и перверзник.

Опитвах известно време на страничния път, но без успех. И някъде към осем и петнадесет разбрах, че ако не отида някъде бързо да се стопля, ще предам богу дух.

Вървах около два километра и чак тогава намерих някаква комбинация от бензиностанция и закувалня на път 202, там, където започваха очертанята на града. Неоновият надпис гласеше: ВКУСНИТЕ ХАПКИ НА ДЖО. На чакълестия паркинг имаше три големи автобуса и един нов Седан. Над вратата висеше увехнал Коледен венец, който никой не се сещаше да свали и един термометър, който показваше петнадесет градуса под нулата. Нямах нищо, с което да си покрия ушите, освен косата си, а кожените ми ръкавици се разпадаха. Върховете на пръстите ми бяха станали като дърво.

Отворих и влязох.

Първото нещо, което ме лъхна бе жегата — топла и хубава. После някаква кълтри песен в джубокса, нямаше начин да се сбърка гласа на Мърл Хагърд: Не обичаме дълги коси, а ги стрижем ниско, за да не сме като хипитата във Фриско.

Третото нещо, което ми направи впечатление, бе Окото. Човек знае за Окото още, когато си остави косата да порасне над ушите му. От този момент нататък хората знаят, че той не е от Лъвовете, Лосовете или друго братство. Човек знае за Окото, но не може да свикне с това.

В момента хората, които ме наблюдаваха с Окото, бяха четирима шофьори на камиони, седнали в едно сепаре, още двама на бара, две стари дами в евтини кожени палта и сини питиета, един готвач на аламинути и едно свито момче със сапунена пяна по ръцете си. В отдалечения край на бара седеше едно момиче, но то гледаше в кафето си.

Тя бе четвъртото нещо, което ми направи впечатление.

Достатъчно съм голям, за да зная, че няма такова нещо като любов от пръв поглед. Това е за дечковците, дето си държат ръцете и се разхождат, нали така?

Но когато я погледнах, изпитах нещо. Може да ви е смешно, но ако бяхте я видели, нямаше да ви е смешно. Тя беше направо непоносимо красива. Знаех, че всички в заведението знаят това така

добре, както и аз. Както знаех, че и нея са я оглеждали преди аз да вляза. Косата ѝ бе черна като въглища, толкова черна, че изглеждаше направо синкава на флуоресцентната светлина. Тя падаше свободно върху раменете на протритото ѝ кожено палто. Кожата ѝ бе млечнобяла, едва се чувстваше кръвта под нея — студа, който бе донесла със себе си. Тъмни, черни като катран мигли. Сериозни очи, леко дръпнати нагоре в ъглите. Сочни, гъвкави устни под правилния, патрициански нос. Не знаех как изглежда тялото ѝ. Не ме интересуваше. Сигурно и вас нямаше да ви интересува. Стигаше ѝ само това лице, тази коса, това излъчване. Беше изящна. Това е единствената дума, която бе подходяща за нея.

Нона.

Седнах на две столчета от нея, готвачът на аламинути дойде до мен и ме погледна.

— Какво?

— Кафе, моля.

Той отиде, за да го донесе. Някъде зад мен някой каза:

— Май Христос се е върнал на земята, точно както мама казваше, че ще стане.

Свитото момче, което миеше чиниите, се засмя ситно кис-кис. Шофьорите на камиони на бара се присъединиха.

Готвачът ми донесе кафето, тупна го на бара и разля малко върху размразяващата се плът на ръката ми. Бързо се дръпнах назад.

— Извинете — каза той безразлично.

— Той сам ши съ опрай — извика един от шофьорите в сепарето. Близначките със сините питиета платиха сметките си и бързо се изнесоха. Един от пътните рицари се завлече до джубокса и пусна нова монета. Джони Кеш запя „Момче на име Сю“. Засърбах кафето си.

Някой ме дръпна за ръкава. Обърнах глава и я видях пред себе си — беше се преместила на празния стол. Лицето ѝ, толкова близко до моето, направо ме ослепяваше. Разсипах още малко от кафето си.

— Извинете — гласът ѝ бе дълбок.

— Моя е вината. Още не си усещам пръстите.

— Аз...

Тя спря, сякаш не знаеше какво да каже. Изведнъж разбрах, че е изплашена. Усетих как отново ме обхваща първоначалната ми реакция

при вида ѝ — да я защитя, да се грижа за нея, да ѝ помогна да не се страхува.

— Трябва да се кача на някоя кола — каза тя забързано.

— Не посмях да помоля някой от тях. — Тя махна едва доловимо към шофьорите в сепарето.

Как да ви убедя, че бях готов на всичко — всичко — за да мога да ѝ кажа: Разбира се, допий си кафето, колата ми е паркирана отпред. Сигурно звучи невероятно, че се чувствах така само след десетина думи от нейна страна и горе-долу същия брой от моя, но така си беше. Да я гледаш бе все едно да гледаш оживяла Мона Лиза или Венера Милоска. А имаше и още едно чувство. Чувството, че внезапна, мощна светлина е била запалена в объркания мрак на съзнанието ми. Щеше да е по-лесно, ако можех да кажа, че тя е една лека мацка, а аз — сваляч, който бързо се справя с мадамите, но нито тя беше такава, нито аз. Всичко, което знаех в момента бе, че нямам това, което на нея ѝ трябва и това направо ме смачкваше.

— Аз съм на стоп — казах ѝ аз. — Едно ченге ме изрита от магистралата и дойдох тук, само за да се постопя. Много съжалявам.

— От университета ли си?

— Бях. Напуснах преди да ме изключат.

— У дома ли си отиваш?

— Нямам дом. Бях в сиропиталище. Спечелих стипендия. Обаче всичко развалих. Сега не знам къде отивам. — Животът ми в пет изречения. От това изглежда станах още по-потиснат.

Тя се засмя — на мен ми стана горещо, после студено.

— Май сме от един дол дренки.

От един дол ли каза? Да, от един дол. Но дренките от един дол не са непременно едни и същи, нали?

Тъкмо щях да пусна най-добрия си лаф — нещо като „Така ли?“ — когато върху рамото ми се стовари ръка.

Обърнах се. Беше един от шофьорите от сепарето. По брадата му бе поникнала русолява четина, а от устата му стърчеше клечка за зъби. Миришеше на машинно масло.

— Мисля, че си си свършил кафето — каза той. Устните му се раздалечиха от клечката като в усмивка. Имаше безброй бели зъби.

— Какво?

— Ти овони всичко, бе мъжки. Нали си мъжки? Трудно е да разбере човек.

— И ти не си кой знае какво цвете — каза аз. — И какъв лосион за бръснене използваш, красавецо? Смазочен лосион ли?

Той ме удари през лицето с отворена длан. Видях малки черни точици.

— Никакъв бой тук — каза готвачът. — Ако смяташ да го размажеш, направи го отвън.

— Хайде, проклето комунистче — каза шофьорът.

На това място се предполага, че момичето би трябвало да каже нещо като „Остави го“ или „Свиня“. Тя не каза нищо. Наблюдаваше ни трескаво втренчена. Беше страшно. За първи път осъзнах колко са големи очите ѝ.

— Още веднъж ли да те ударя?

— Не. Хайде, пъзльо.

Не зная как ми дойде в устата. Нямам навик да се бия. Не съм много добър. А още по-малко ме бива да наричам някого нещо. Но тогава бях бесен. Изведнъж ме обзе желание да го убия.

Може би той го усети. За част от секундата по лицето му премина сянка на неувереност, подсъзнателно съмнение, че може би не е избрал подходящото хипи. После изчезна.

Той нямаше да отстъпи пред някакъв дългокос, елитарен феминизиран сноб, който използва знамето, за да си бърше задника — поне не пред приятелите си. Един голям, нафукан шофьор на камион не можеше да си го позволи.

Пак ме хвана яд. Перверзник? Перверзник? Усетих, че излизам от кожата си, а това бе приятно чувство. Езикът, ми бе надебелял. Стомахът ми бе залепнал.

Отидохме до вратата и приятелчетата на шофьора си изпотрошиха краката от бързане да не изпуснат сеира.

Нона? Мислех си за нея, но някъде далеч в подсъзнанието ми. Знаех, че Нона ще е там. Нона щеше да се погрижи за мен. Знаех го така, както знаех, че навън ще е студено. Беше странно да е толкова сигурен човек в момиче, което е срещнал буквално преди пет минути. Странно беше, но тогава не си помислих за това. Чак по-късно ми дойде на ум. Съзнанието ми бе заето — не, бе съвсем изтрито — от гъстия облак на яростта. Бях готов да убия някого.

Студът бе остър и концентриран, имах чувството, че го режем с телата си като с ножове. Замръзналият чакъл на паркинга дрезгаво хрущеше под тежките ботуши на моя противник и под обувките ми. Луната, пълна и подпухнала, ни гледаше с празното си око. Около нея се виждаше едва доловим пръстен, предвещаващ лошо време. Небето бе черно като нощ в пъкъла. Зад краката си оставяхме мънички сенки като джуджета, в монохромния светлик на единствената лампа, инсталирана високо на един стълб зад паркираните автобуси. Дъхът ни хвърляше във въздуха пухкави пера на къси откоси. Шофьорът се обърна към мен, ръцете му в ръкавици, се свиха на юмруци.

— Добре, кучи сине — каза той.

Имах чувството, че се подувам — цялото ми тяло се подуваше. Имаше някакво притъпено усещане, че интелектът ми ще бъде затъмнен от нещо невидимо, което никога не бях подозирал, че съществува у мен. Беше ужасяващо, но едновременно с това аз го посрещнах с радост, желях го, копнеех за него. В този последен момент на здрав разум ми се стори, че тялото ми се е превърнало в каменна пирамида или циклон, който може да помете всичко пред себе си като купчина шарени клечки. Шофьорът изглеждаше дребен, жалък, незначителен. Изсмях му се. Изсмях се и звукът прозвуча така тъмно и зловещо като осветеното от луната небе.

Той тръгна към мен, размахвайки юмруци. Ударих лесния му и получих един ляв по лицето, без въобще да го усетя, после го ритнах в корема. От него излезе въздух на бял облак. Той се опита да се дръпне назад, като се държеше и кашляше.

Заобиколих зад него, като продължавах да се смея като селско куче, което лае към луната и го ударих три пъти, преди той да успее да се извърне дори на една четвърт — в шията, в рамото и едното червено ухо.

Той нададе вой и едната от махащите му ръце леко ме докосна по носа. Яростта, която ме бе обзела, избухна в мен като атомна бомба и аз пак го ритнах, вдигайки крака си, колкото може по-високо и с колкото може по-голяма сила. Той изкрещя в нощта и чух как изпука ребро. Той се сви и аз скочих върху него.

На процеса един от другите шофьори даде показания, че съм бил като диво животно. Така беше. Сега не си спомням много, но си спомням, че ръмжах като диво куче.

Възседнах гърба му, грабнах с две ръце мазната му коса и започнах да трия лицето му в чакъла. В плоската светлина на електрическата крушка кръвта му изглеждаше черна, като на бръмбар.

— Господи, престани! — изкрещя някой.

Някакви ръце ме хванаха за раменете и започнаха да ме дърпат. Видях пред очите си размазани лица и започнах да ги удрям.

Шофьорът се опитваше да изпълзи. Лицето му представляваше втрещена кървава маска, през която се виждаха замаяните му очи. Започнах да го ритам, избягвайки останалите, пуфтейки от удоволствие всеки път, когато го докопах.

Той вече не можеше да ми отвърне. Единственото, което се опитваше да направи, бе да се измъкне. Всеки път, когато го ритнех, очите му се присвиваха и се затваряха, като очите на костенурка и той замръзваше на едно място. После пак тръгваше да пълзи. Изглеждаше тъпо. Реших, че ще го ритам, докато го убия. После щях да убия и останалите — всички, с изключение на Нона.

Отново го ритнах и той падна по гръб и ме погледна замаян.

— Предавам се — изграчи той. — Чуваш ли, предавам се! Моля те, моля те...

— На ти, красавецо — изхриптях аз. — На ти едно предавам се.

Забих ръце в шията му.

Трима от тях скочиха едновременно върху мен и ме свалиха от него. Изправих се, все още ухилен и тръгнах към тях. Те отстъпиха назад, трима мъжаги, позеленели от страх.

Нещо в мен щракна и всичко свърши.

Просто хей така, свърши и останах аз, изправен на паркинга на закусвалнята „Вкусните хапки на Джо“, дишах тежко, бях ужасен и ми се гадеше.

Обърнах се и погледнах към закусвалнята. Момичето беше там, красивите ѝ черти бяха озарени от триумф. Тя вдигна юмрук на нивото на рамото си за поздрав, както беше направил един от „Черните пантери“ на Олимпиадата.

Обърнах се към мъжа на земята. Той се опитваше да изпълзи и когато го приближих, очите му се вдигнаха изплашено нагоре.

— Не го пипай! — извика един от приятелите му.

Погледнах ги объркан.

— Съжалявам... не исках да... да го ударя така лошо. Дайте да помогна...

— Я се махай отгук — каза готвачът. Той беше застанал пред Нона на стъпалата, а в ръката си стискаше мазна шпатула. — Ще извикам ченгетата.

— Виж какво, приятел, той започна пръв! Той...

— Не ми давай акъл, въшлив педал такъв — каза той, като отстъпи назад. — Знам само, че ти за малко щеше да го убиеш. Ще извикам ченгетата! — и той се втурна вътре.

— Добре — казах аз, без да говоря на някого конкретно. — Добре, щом така казвате, добре.

Бях си оставил кожените ръкавици вътре, но не ми се струваше, че е добра идея да се върна да си ги взема. Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах към отбивката от магистралата. Изчислих, че шансът ми да спра някоя кола, преди да са дошли ченгетата, е едно на десет. Ушите ми замръзваха и ми се повдигаше. Гадна нощ.

— Почакай! Хей почакай!

Обърнах се. Беше тя, тичаше да ме настигне, косата ѝ се вееше зад нея.

— Ти беше прекрасен — каза тя. — Прекрасен.

— Ударих го лошо — казах аз тъпо. — Досега никога не съм правил такова нещо.

— Да беше го убил!

Запремигах към нея в заскрежената светлина.

— Трябваше да чуеш какви неща говорех за мен, преди да дойдеш. Смееха се гърлено, мощно, мръснишки — хо, хо, вижте го малкото момиченце, излязло е по тъмно. Къде си тръгнала, миличка? Искаш ли да те закараме? Ще те повозя, ако първо ти ме повозиш. Гадове!

Тя погледна ядосано назад, сякаш можеше да ги простре мъртви само с един поглед на черните си очи. После се обърна към мен и пак ми се стори, че някъде в съзнанието ми се запали прожектор.

— Казвам се Нона. Идвам с теб.

— Къде? В затвора ли? — оправих косата си с две ръце. — Най-вероятно първият, който ни качи, ще е ченге. Готвачът каза, че има намерение да извика полиция.

— Аз ще махам на колите, ти ще стоиш зад мен. На мен ще спрат. На момичетата им спират, ако са красиви.

Не спорих с нея по този въпрос, защото не можех, пък и не исках. Любов от пръв поглед? Може би. Но имаше нещо.

— Ето — каза тя, — забрави си ги. — И ми подаде ръкавиците.

Тя не беше се връщала вътре, което означаваше, че през цялото време ги е държала. Знаела е, че ще дойде с мен. Усетих едно особено чувство. Сложих си ръкавиците и ние тръгнахме към отбивката.

Оказа се права. Качихме се на първата кола, която се появи.

Не бяхме говорили, докато чакахме, но сякаш си бяхме казали много неща. Няма да ви разправам ала-бала за свръхсетивните възприятия и други такива, но вие знаете за какво става въпрос. Сигурно сами сте го усещали с някого, с когото сте много близки. Не е нужно да разговаряте. Комуникацията се измества в нов, високочестотен обхват. Не се познавахме. Знаех само малкото й име и като си помисля сега, май никога не й казах своето. Но комуникирахме. Не беше любов. Много ми е неприятно да го повтарям, но чувствам, че трябва. Няма да цапам тази дума с това, което беше между нас — не, след това, което направихме, не след Касъл Рок, не след сънищата.

Висок пронизителен вой раздра студената тишина на нощта, ту се надигаше, ту затихваше.

— Мисля, че това е линейка — казах аз.

— Да.

Пак тишина. Лунната светлина избледняваше зад сгъстяващите се облаци. Помислих си, че пръстенът около луната не беше излъгал. Преди да отмине нощта, щеше да завали сняг.

Зад хълма се показаха светлини.

Застанах зад нея, без да има нужда да ми се казва. Тя приглади косите си назад и вдигна красивото си лице. Когато видях, че колата дава мигач и се готви да завие, бях обхванат от чувство на нереалност — беше нереално, че това красиво момиче беше решило да дойде с мен, беше нереално, че бях набил някого до такава степен, че е трябвало да извикат линейка, беше нереално да си мисля, че до сутринта можех да попадна в затвора. Нереално. Усетих, че съм се оплел в паяжина. Но кой беше паякът?

Нона махна с ръка. Колата — Шевролет Седан — мина край нас и аз помислих, че ще продължи. Тогава светнаха стоповете и Нона ме грабна за ръката.

— Хайде, ще ни качат! — Тя ми се усмихна с детинска радост и аз също ѝ се усмигнах.

Мъжът ентусиазирано се протягаше, за да ѝ отвори предната врата. Когато светна лампата в купето, успях да го видя — доста едър човек, в скъпо палто от камилска вълна, сивеещ под периферията на шапката си, чертите му издаваха благополучие, смекчени от добра храна. Бизнесмен или търговец. Сам. Когато ме видя, той трепна, но беше твърде късно, за да включи на скорост и да изчезне. Така можеше да е по-лесно за него. По-късно щеше да се залъгва, че ни е видял и двамата и е наистина човек с добро сърце, който е решил да помогне на младата двойка.

— Добър вечер — каза той, когато Нона се вмъкна до него, а аз се качих до нея.

— Вечерта определено е добра — каза Нона със сладък глас. — Благодарим!

— Да — казах аз. — Благодарим.

— Няма защо. — И ние тръгнахме, оставяйки зад себе си линейки, пребити шофьори и закусвалнята „Вкусните хапки на Джо“.

Бяха ме изритали от магистралата в седем и половина. Сега беше само осем и половина. Удивително е колко много неща може да стори човек за толкова кратко време, пък и колко много неща могат да му сторят.

— Закъде пътувате? — попита шофьорът.

Това беше труден въпрос. Бях се надявал да стигна до Китъри и да отида при един мой познат, който преподаваше там. Това продължаваше да ми се струва добър отговор и тъкмо щях да отворя устата си да кажа на шофьора, когато Нона ме изпревари:

— Отиваме в Касъл Рок. Това е едно малко градче на югозапад от Люстън-Обърн.

Касъл рок. Това ме накара да се почувствам много особено. Някога, много отдавна бях в много добри отношения с Касъл Рок. Но това бе във времето, преди Ейс Мерил да ме прецака.

При кабинката на магистралата човекът спря колата, плати си таксата и след това продължи.

— Аз самият отивам само до Гардинър — каза той, лъжейки гладко. — До следващата отбивка. Но все е нещо.

— Така е — каза Нона със сладък глас като първия път. Много бяхте мил, че спряхте в тази студена нощ. — И докато тя казваше това, аз усещах гнева ѝ на онази висока емоционална честота, гол и пълен с ярост. Той ме плашеше, така както би ме изплашило тиктакане от увит пакет.

— Казвам се Бланшет — каза той. — Норман Бланшет.

Той протегна ръка към нас, за да се ръкуваме.

— Черил Крейг — каза Нона, поемайки ръката му с изящен жест. Последвах примера ѝ и му казах измислено име.

— Приятно ми е — измърморих аз.

Ръката му беше мека и отпусната. Приличаше на грейка във форма на ръка. От самата мисъл започна да ми се гади. Гадеше ми се от това, че бяхме принудени да се молим да ни качи този покровителствено настроен мъж, който бе решил, че ще има шанс да качи красиво момиче, което пътува само, момиче, което може и да се съгласи може и да не се съгласи на един час в мотела срещу пари за автобусен билет. Гадеше ми се от това, че ако бях сам този мъж, който току-що ми бе подал отпуснатата си ръка, за да се запознаем, щеше да профучи край мен, без да се обърне. Гадеше ми се при мисълта, че сега ще ни остави на първата отбивка, уж че слиза от магистралата, а после да направи пълен кръг и пак да се качи на нея, да мине отново край нас, поздравявайки се, че така гладко е разрешил една досадна ситуация. Гадеше ми се от всичко в него. Прасешки увисналите му бърни, загладената му коса, миризмата на одеколона му.

А какво право имаше той? Какво право? Усещането, че ми се гади се пресече и сви на топка, а цветовете на яростта отново разцъфтяха. Фаровете на луксозната му кола меко прорязваха мрака, а моята ярост поиска да се протегне и да задуши всичко, в което той се беше обградил — музиката, която бях сигурен, че обича да слуша, отпуснат в кожения си фотьойл, с вечерен вестник в ръка, оцветителя за коса, използван от жена му, бельото, което бях сигурен, че тя носи, децата, които винаги изпраща на кино, на училище или на лагер — и веднага щом те заминеха някъде — той организира пиянски събирания със снобски настроените си приятели.

Но най-лошото бе одеколонът му. Той изпълваше колата със сладникава миризма, от която на човек му се придрайфаше. Приличаше на парфюмирано дезинфекциращо средство, с което пръскат в кланиците в края на всяка смяна.

Колата цепеше нощта с Норман Бланшет, стиснал волана в подпухналите си ръце. Добре поддържаният им маникюр нежно отразяваше светлината на арматурното табло. Искях да сваля един страничен прозорец и да избягам от лепкавата миризма. Не, повече — исках да сваля целия страничен прозорец и да си покажа главата навън в студения въздух, да се обвия в мразовитата свежест — но бях замръзнал, замръзнал в изтръпналата бездна на неназованата си, неизразима омраза.

В този момент Нона сложи пилата за нокти в ръката ми.

Когато бях на три години прекарах тежък грип и трябваше да постъпя в болница. Докато съм бил там, баща ми заспал, пушейки в леглото и къщата изгоряла, заедно с цялото ми семейство и по-големия ми брат Дрейк. Имам техни снимки. Приличат на актьори в стар филм на ужасите — от 1958 година, където всички актьори са непознати.

Нямах роднини, при които да отида и ме изпратиха за пет години в сиропиталище в Портланд. После ме взе едно семейство, а държавата им плащаше тридесет долара на месец за издръжка. Не съм чувал за някой, осиновен по този начин, да е вкусвал омари. Обикновено една двойка взема по две-три такива деца. Не поради огромно човеколюбив, а заради парите. Хранят те. Вземат тридесетте долара, които държавата дава и те хранят. Ако на някое дете му писне, то може да започне да си заработва пари за издръжка, като изпълнява разни дребни поръчки. Трийсетте стават четиридесет, петдесет, а може би дори шестдесет и пет долара. Капитализъм, приложен към бездомните. Най-великата страна в света, нали?

Моите „родители“ се казваха Холис и живееха в Харлоу, от другата страна на реката, отгатак Касъл Рок. Имаха триетажна къща с четиринадесет стаи. Кухнята се отопляваше с въглища и топлината достигаше до другите стаи, както може. През януари човек си лягаше, завит с три юргана и въпреки това не беше сигурен дали има крака, когато се събудеше на сутринта. Трябваше да ги спусне на пода и да ги погледне, за да се увери. Госпожа Холис беше дебела. Господин Холис

беше кльоцав и почти не говореше. През цялата година носеше ловна шапка в червено и черно. Къщата беше страхотно разхвърляна и из нея се валяха тромави бели мебели, предмети, закупени от вехтошарски магазини, мухлясали дюшеци, кучета, котки и автомобилни части, сложени върху вестници. Имах трима „братя“, и тримата осиновени от държавата. Познавахме се, колкото да си кажем здрасти, като спътници на тридневно пътуване с автобус.

Аз се учех добре в училище и пролетта започнах да играя бейзбол, когато бях в подготвителен клас. Холис все ми повтаряше да се откажа, но аз останах в отбора, докато не се случи онова нещо с Ейс Мерил. Тогава вече не исках да ходя, не с подуто и нацепено лице, не, с историите, които Бетси Мейлинфънт разказваше наляво и надясно. Така, че напуснах отбора и Холис ми намери работа да пълня чаши със сода в универсалния магазин.

През февруари втората година се явих на изпит за университета, като платих за изпита с дванадесетте долара, които бях успял да скрия под дюшека си. Приеха ме с малка стипендия и добро работно място в библиотеката. Изражението, което добиха лицата на Холисови, когато им показах документите за финансова помощ, е най-хубавият спомен в живота ми.

Един от братята ми — Кърт — избяга. Аз нямаше да мога да го направя, бях прекалено пасивен, че да предприема такава стъпка. Сигурно щях да повися на пътя и да се върна след два часа. За мен университетът бе единственият начин да се измъкна и аз така и направих.

Последното нещо, което госпожа Холис ми каза, когато си тръгнах, беше:

— Изпращай ни по нещичко, когато можеш.

Повече никога не ги видях. Първата година завърших с високи оценки, а за лятото получих целодневна работа в библиотеката. Същата година им изпратих картичка за Коледа, но това бе всичко.

Първият семестър от първата година, аз се влюбих. Това бе най-голямото нещо, което някога ми се е случвало. Красива? Направо щяхте да паднете. До ден днешен нямам представа какво намери тя у мен. Дори не зная дали ме обичаше или не. Мисля, че отначало ме обичаше. По-късно станах просто навик, от който човек трудно би отвикнал, като например да пушиш или пък да караш кола, с лакът,

провесен през прозореца. Тя ме задържа известно време, може би не искаше да се откаже от навика. Може би ме държеше само от суета. Добро момче, направи кълбо, седни, донеси хартия. Ето целувка за лека нощ. Няма значение. Известно време беше любов, после беше като любов, накрая свърши.

Спах с нея два пъти, и двата пъти, след като любовта бе отминала. Това подхрани навика за още известно време. После тя се върна от ваканцията за Деня на благодарността и ми каза, че била влюбена в един от Делта Тоу Делта, който бе от нейния град. Опитах се да си я върна и веднъж почти успях, но пред нея имаше нещо, което дотогава не беше имало — перспектива.

Всичко, което бях изградил, откакто пожарът бе изтрил второстепенните актьори, които някога представляваха моето семейство, всичко се срути. Новия тя си го въртеше около пръста.

След това имах три временни връзки с момичета, които бяха готови да спят с мен. Можех да се оправдая с детството си, с това, че не съм имал подходящи сексуални модели, но не това беше причината. Въобще не бях имал проблеми с момичетата. Само дето момичетата си отиваха.

Започнах малко да се плаша от тях. Не толкова от тези, с които бях импотентен, колкото от тези, с които ставаше. С тях се чувствах неловко. През цялото време се питах къде ли крият брадвите, които точат за мен и кога ли ще ме ударят с тях? В това няма нищо странно. Покажете ми един женен мъж или мъж, който има стабилна връзка и аз веднага ще ви кажа, че той непрестанно се пита (може би само в ранните утринни часове или в петък следобед, когато тя е отишла на покупки), Какво ли прави тя, когато мен ме няма? Какво ли наистина мисли за мен? А може би най-много, Каква ли част от мен вече ѝ принадлежи? Колко още ми остава? Като започнах веднъж да си мисля тези неща, не можех да се спра и все за тях мислех.

Започнах да пия и успехът ми рязко спадна. През семестъра получих писмо, в което ме предупреждаваха, че ако не си оправя успеха през следващите шест седмици, чекът със стипендията ми за втория семестър, ще бъде задържан. Аз и няколко момчета, с които се мотаех се напихме и не изтрезняхме цяла седмица. След това ходихме в един публичен дом и аз се справих съвсем добре. Беше прекалено тъмно и не се виждаха лицата.

Успехът ми остана същият. Веднъж се обадох на момичето и плаках по телефона. Тя също плака, и ми се стори, че това някак ѝ достави удоволствие. Не я намразих тогава и сега не я мразя. Но тя ме плашеше. Страхотно ме плашеше.

На девети февруари получих писмо от декана на факултета, с което ме уведомяваше, че съм скъсан на два от трите основни предмета, които бях избрал в курса. На тринадесети февруари получих едно малко колебливо писмо от момичето. Тя искаше всичко между нас да е наред. Тя смяташе да се ожени за оня от Делта Тоу Делта през юли или август и ако исках, можеше да ме покани. Беше направо смешно. И какво можех да ѝ дам като сватбен подарък? Сърцето ми, завързано с червена панделка? Главата ми? Онази ми работа?

На четирнадесети, деня на Свети Валентин, реших, че е време да сменя сцената. После се появи Нона, но това вече го знаете.

Трябва да разберете какво беше тя за мен, ако от това би имало някаква полза. Тя беше по-красива от моето момиче, но не това беше важното. В богатите страни, хубостта е евтино нещо. Въпросът бе в това, което бе вътре в нея. Тя беше секси, но сексуалността, която излъчваше, бе като сексуалността на растение — сляп секс, някакво вкопчване, на което човек не можеше да откаже и което не бе толкова съществено, защото бе инстинктивно и фотосинтезно. Не като животно, а като растение. Усещате ли за какво става дума? Знаех, че ще се любим, че ще се любим така, както го правят мъж и жена, но че нашето сливане ще е притъпено, отдалечено и безсмислено като бръшлян, вкопчен в стена на августовското слънце.

Сексът бе важен, но не много..

Мисля — не, убеден съм — че насилието бе истинската мотивираща сила. Насилието бе истинско, то не беше от сънищата. То бе голямо, силно и твърдо като Форда-52 на Ейс Мерил. Насилието във „Вкусните Хапки на Джо“, насилието над Норман Бланшет. В него имаше нещо сляпо и вегетативно. Може би тя бе просто увивно растение, в крайна сметка, защото Мухоловката на Венера е вид увивно растение, но това е хищно растение, което прави животинско движение, когато между челюстите му се появи муха или парченце сурово месо. И това е истина. Размножаващото се със спори увивно растение може само да сънува, че прелюбодейства, но аз съм сигурен,

че Венерината Мухоловка усеща вкуса на тази муха и с наслада усеща как замира съпротивата ѝ, между стиснатите челюсти.

Последната част бе моята собствена пасивност. Не можех да попълня празнотата в живота си. Не празнотата, която остави моето момичето в живота ми, когато си отиде — не бих искал да хвърлям вината върху нея — а празнотата, която винаги бе съществувала в живота ми, тъмният водовъртеж, който не бе стихвал вътре в мен. Нона попълни тази празнота. Тя ме караше да се движа и да действам.

Тя ме караше да се чувствам благороден.

Може би сега вече разбирате полека-лека нещата. Защо я сънувам. Защо продължавам да съм омаян от нея, въпреки угризенията и погнусата. Защо я мразя. Защо се плаша от нея. И защо дори сега продължавам да я обичам.

От Августа до Гардинър разстоянието беше само десет-дванадесет километра и ние го изминахме за няколко минути. Стисках вдървено пилата за нокти до себе си и гледах големите отражателни знаци, на които пишеше ОТБИЙТЕ В ДЯСНО ЗА ОТКЛОНЕНИЕ 14, които просветваха в нощта. Луната се бе скрила и бе започнал да прехвърча сняг.

— Жалко, че не пътувам по-нататък — каза Бланшет.

— Наистина жалко — каза Нона топло, а аз усещах яростта ѝ да вие и да се забива в плътта под черепа ми, като дрелка. — Оставете ни преди отклонението.

Той продължи, спазваше ограничението на скоростта от петдесет километра. Знаех какво ще направя. Имах чувството, че краката ми се бяха превърнали в топло олово.

В началото на отбивката високо горе светеше лампа. Наляво виждах светлините на Гардинър на фона на сгъстяващите се облаци. Надясно всичко беше потънало в мрак. Нямаше никакво движение в двете посоки.

Слязох. Нона се плъзна навън по седалката, като се усмихна за последно на Норман Бланшет. Не се тревожех. Тя режисираше пиесата.

Бланшет ни се хилеше с една вбесяваща, свинска усмивка, облекчен, че се е отървал от нас.

— Е, добре, лека но...

— О, чантичката ми! Не тръгвайте с чантичката ми!

— Аз ще я взема — казах аз. Наведох се обратно в колата. Бланшет видя какво имам в ръката си и свинската усмивка на лицето му замръзна.

Сега се появиха светлини, но вече беше твърде късно, за да се спре. Нищо не можеше да ме спре. С лявата си ръка взех чантичката на Нона. С дясната си ръка забих пилата в гърлото му. Той изблея веднъж.

Слязох от колата. Нона махаше на идващата отсреща кола. Не виждах каква е в тъмнината и в снега. Различавах само двата ярки кръга на фаровете. Клекнах зад колата на Бланшет, като поглеждах през задното стъкло. Гласовете почти се губеха в рева на вятъра.

— ...проблеми, госпожице?

— ...татко... вятър... инфаркт! Бихте ли...

Заобиколих зад корпуса на колата на Бланшет, приведен на две. Сега вече ги виждах. Нежният силует на Нона и една по-висока фигура. Виждаше се, че са изправени до един пикап. Те се обърнаха и приближиха до прозореца на шофьора, където Норман Бланшет беше паднал върху волана, с пилата на Нона забита в гърлото му. Шофьорът на пикапа бе младо момче, приличаше на служител във Военновъздушните сили. Той се наклони навътре. Аз заставах зад него.

— Боже, госпожице! — каза той. — Този човек е в кръв! Какво...

Заклецих гърлото му с лакътя си. Дръпнах го силно назад. Главата му се удари в горната част на вратата и се чу кухо „хък“! Той се отпусна в ръцете ми.

Тогава можех да спра. Той не беше видял Нона много добре, а мен въобще не беше ме видял. Той беше един натрапник, който си пъха носа навсякъде, който ни пречеше, опитваше да ни навреди. Бяха ми омръзнали хората, които се опитваха да ни навредят. Удуших го.

Когато свърших, вдигнах очи и видях Нона, осветена от пресичащите се светлини на фаровете, лицето ѝ бе гротескна маска на омраза, любов, триумф и радост. Целунахме се. Устните ѝ бяха студени, но езикът ѝ бе топъл. Зарових пръсти в тайните пещери на косата ѝ, а вятърът свиреше край нас.

— Сега оправи нещата — каза тя. — Преди да е дошъл някой друг.

Оправих всичко. Отгоре-отгоре, но толкова ни стигаше. Да спечелим още малко време. След това нямаше да има значение. Щяхме

да сме в безопасност.

Тялото на момчето беше леко. Хванах го с две ръце и го пренесох през пътя, после го прехвърлих през парапета. Тялото му тежко полетя надолу, претърколи се като парцаленото плашило, което господин Холис ме караше да слагам на царевичната нива всеки юли. Върнах се, за да взема Бланшет.

Беше по-тежък и от него бликаше кръв като от заклано прасе. Опитах се да го вдигна, но залитнах три стъпки назад, той се изплъзна от ръцете ми и падна на пътя. Обърнах го по гръб. Падналият сняг бе полепнал по лицето му и то се бе превърнало в скиорска маска.

Наведох се, хванах го под мишниците и го помъкнах към канавката. Краката му оставиха две следи. Хвърлих го и видях как се претърколи надолу по склона, с ръце над главата. Очите му бяха широко отворени, втренчени в снежинките, които падаха в тях. Ако снегът продължаваше да вали, те щяха да се превърнат в едва забележими хълмчета в снега, преди да пристигнат снегорините. Пак прекосих пътя обратно. Нона вече се беше качила в пикапа. Виждах бледото петно на лицето ѝ, тъмните дупки на очите ѝ, но това беше всичко. Качих се в колата на Бланшет, сядайки върху поточетата кръв, които се бяха се стекли върху изкуствената материя на калъфа на седалката и я закарах, на резервното платно. Изгасих фаровете, включих аварийните светлини и слязох. За всеки преминаващ оттук, щеше да изглежда така, сякаш това е някой шофьор, на когото се е появила повреда в двигателя и той е отишъл до най-близкия сервиз. Много бях доволен от импровизацията си. Сякаш цял живот бях убивал хора. Върнах се при пикапа, качих се на мястото на шофьора и го насочих към будките на платената част от магистралата.

Тя седеше до мен, без да се докосваме, но достатъчно близко. Когато се обръщаше, понякога усещах кичур от косата ѝ да се докосва до шията ми. Сякаш до мен се допираше мъничък електрод. Веднъж дори протегнах ръка и докоснах крака ѝ, за да се уверя, че всичко това е реалност. Тя тихо се засмя. Всичко беше реално. Вятърът свиреше край прозорците, духаше снега на големи плющящи пориви.

Побягнахме на юг.

От другата страна на моста при Харлоу, когато се пътува по път 126, се вижда една огромна ремонтирана ферма със смехотворното

название Младежка Лига на Касъл Рок. Те имат дванадесет писти за боулинг, с раздрънкани автомати за подреждане на кеглите, които обикновено са повредени последните три дни от всяка седмица, няколко билиардни маси, джубокс с най-големите хитове за 1957 и щанд за кола и чипс, откъдето човек можеше да си вземе под наем обувки за боулинг — обувки, които сякаш току-що са били свалени от краката на някой умрял пияница. Названието е смешно, защото младежите от Касъл Рок се отправят към автокиното в Джей Хил или пък към автомобилните състезания в Оксфърд Плейнс. Хората, които се навъртат там, са обикновено нехранимайковци от Гретна, Харлоу и самия Касъл Рок. На паркинга има средно по един бой на вечер.

Започнах да се навъртам в Младежката Лига още, когато бях в гимназията. Един мой познат, Бил Кенеди, работеше там три нощи в седмицата и ако нямаше чакащи за маси, той ме оставяше да чукна един билиард. Не беше кой знае какво, но беше по-добре, отколкото да се върна в къщата на Холис.

Там се запознах с Ейс Мерил. Никой не се съмняваше, че той беше най-печения тип от трите града. Той караше открит Форд-52 и се говореше, че може да вдигне и сто и седемдесет километра, ако се наложи. Обикновено той влизаше като цар, косата му лъскава и пригладена с брилянтин, като нафръцкан гъши задник, изиграваше няколко игри билиард (Дали е бил добър? Ха познайте.), купуваше кока-кола на Бетси, когато тя дойдеше, и си тръгваха. Човек почти можеше да чуе въздишката на облекчение на присъстващите, когато се блъснеше издрасканата входна врата. Никой не излизаше на паркинга с Ейс Мерил.

Искам да кажа никои, освен мен.

Бетси Мейлнфънт беше неговото момиче, най-хубавото момиче в Касъл Рок, предполагам. Не смятам, че беше кой знае колко интелигентна, когато човек я погледнеше, това нямаше никакво значение. Тя имаше най-безупречната кожа, която бях виждал някога. Косата и бе черна като катран, тъмни очи, щедри устни, безупречно тяло, което тя с радост демонстрираше. Кой би посмял да я замъкне отзад и да я опъне, докато Ейс се навърташе наоколо? Никой, който беше с всичкия си — ето кой. Много си падах по нея. Не така както по моето момиче и по Нона, въпреки че тя приличаше на по-млада нейна

версия, но всичко бе точно толкова сериозно и безнадежно. Тя беше на седемнадесет — две години по-голяма от мен.

Започнах да ходя там още по-често, дори в нощите, когато Били не беше на работа, само за да я зърна. Чувствах се като тези, които ходят да гледат птичките, само дете за мен това бе отчаяна игра. Връщах се вкъщи, лъжех Холисови къде съм бил и се качвах в стаята си. Пишех й страстни писма, в тях казвах всичко, което исках да й кажа и после ги късах. В училище си мечтаех как тя се омъжва за мен и ние избягваме заедно в Мексико.

Тя сигурно бе усетила какво става и сигурно се бе почувствала поласкана, защото се държеше мило с мен, когато го нямаше Ейс. Тя идваше при мен да си поговорим, позволяваше ми да я почерпя с кола, сядаше на някое високо столче и докосваше крака ми със своя. Направо ме подлудяваше.

Една нощ в началото на ноември аз се размотавах наоколо, чукнах малко билиард с Бил, очаквах я да дойде. Заведението беше пусто, защото още нямаше осем часа и навън духаше самотен вятър, и заплашваше, че ще дойде зимата.

— Ти по-добре се откажи — каза Бил.

— От какво да се откажа.

— Ти си знаеш.

— Не, не зная. — Аз пропуснах и Бил добави нова топка на масата. Той направи шест последователни и докато ги правеше, аз отидох до джубокса и пуснах монета.

— Бетси Мейлнфънт. Чарли Хогън разправяше на Ейс как се навърташ около нея. Според Чарли било много смешно, това дете е по-голяма от теб и така нататък, но Ейс не се засмя.

— Тя не значи нищо за мен — казах аз с хартиени устни.

— Гледай да е така — каза Бил и в този момент влязоха няколко момчета и той отиде на щанда, за да ги обслужи.

Ейс дойде около девет часа. Беше сам. До тогава той почти не беше ме забелязвал и аз бях забравил това, което Бил ми беше казал. Когато човек е незабележим, той започва да си мисли, че е недосегаем. Играех билиард и бях доста увлечен в играта. Дори не усетих как заведението затихва и хората престават да играят боулинг и билиард. Следващото нещо, което усетих беше, че някой ме хвърли оттатък билиардната маса. Стоварих се върху пода на купчина. Изправих се

изплашен и замаян. Гадеше ми се. Той стоеше там, нито един кичур не беше се разрошил, военното му яке бе с полусвален цип.

— Престани да ми се мотаеш — каза той. — В противен случай ще ти размажа физиономията.

Той излезе. Всички гледаха към мен и на мен ми се искаше да потъна в земята, докато не забелязах, че по лицата им има някакво злобно възхищение. Така че аз се изтупах, невъзмутим и продължих да играя. Няколко момчета се изредиха и ме потупаха по гърба, преди да си тръгнат, без да кажат нито дума.

В единадесет, когато затваряха заведението, Били ми предложи да ме закара у дома.

— Ако не внимаваш, ще пострадаш.

— Не се тревожи за мен — казах аз.

Той не отговори.

Две или три вечери след това, Бетси дойде сама около седем. Имаше и още едно момче, един очилатко на име Върн Тесио, който бе изключен от училище преди две години. Почти не го забелязвах. Той беше по-незабележим дори от мен.

Тя се приближи до мен, достатъчно близо, за да мога да усетя аромата на сапун и чистота, който идваше от кожата ѝ. Той ме замайваше.

— Чух за това, което ти направил Ейс — каза тя. — Не ми е позволено да разговарям повече с теб, и няма да го направя, но имам нещо, което ще оправи нещата. — Тя ме целуна. После излезе толкова бързо, че не бях успял да сваля езика си от небцето. Зашеметен се върнах към играта си. Дори не забелязах Тесио, който излязъл. Не виждах нищо друго, освен тъмните ѝ очи.

Така че късно същата нощ завърших на паркинга с Ейс Мерил и той ме би до спукване. Беше студено, мразовито, и накрая започнах да хълцам, без да се интересувам кой ме гледа или слуша, а това бяха всички. Единствената електрическа крушка ни гледаше безмилостно. Не успях да го ударя нито веднъж.

— Добре — каза той и клекна до мен. Дори не беше се задъхал. Извади нож с автоматично острие, натисна хромираното копче и той изщрака. Осемнадесет сантиметра сребърно острие, обляно от лунната светлина, се появи на бял свят. — Ето това ще получиш следващия път. Ще си издълбая инициалите на топките ти. — После се изправи, ритна

ме за последен път и си тръгна. Аз продължих просто да лежа още десет минути, целият се тресях върху скованата кал. Никой не дойде да ми помогне или да ме потупа по гърба, дори и Бил. Бетси не се показва, за да оправи нещата.

Накрая се изправих сам и се прибрах вкъщи на автостоп. Казах на госпожа Холис, че някакъв пиан ме е качил в колата си и после е излязъл от пътя. Повече никога не се върнах в боулинга.

Разбрах, че скоро след това Ейс оставил Бетси, и от този момент нататък тя тръгна надолу с непрекъснато увеличаваща се скорост — като камион без спирачки. Пътюм хвана трипер. Били каза, че я видял една вечер в Люистън, да досажда на мъжете, за да ѝ купят по някое питие. Каза, че била изгубила повечето си зъби и носят ѝ бил счупен. Каза ми, че никога не бих я познал. Дотогава вече не ми пукаше.

Пикапът нямаше зимни гуми и докато стигнем до отклонението за Люистън, колата вече бе започнала да поднася по прясно навалелия сняг. Трябваша ни четиридесет и пет минути, за да изминем тридесетина километра. Мъжът на изхода на магистралата пое пътната карта и шестдесетте ми цента.

— Хлъзгаво пътуване, а?

Никой от нас не му отговори. Приближавахме към целта на пътуването си. Ако няхах безсловесния контакт с нея, бих могъл да го кажа само по начина, по който тя седеше на прашната седалка на пикапа, ръцете ѝ здраво заключени над чантичката ѝ, очите ѝ вперени право напред в пътя със свирепо постоянство. Усетих как през тялото ми преминава тръпка.

Тръгнахме по път 136. Нямаше много коли. Вятърът се засилваше и снегът валеше още по-силно. От другата страна на Харлоу Вилидж задминахме голям Буик Ривиера, който се бе плъзнал и обърнал на една страна върху бордюра. Аварийните му светлини примигваха и пред очите ми се появи колата на Норман Бланшет. Сега сигурно е засипана със сняг, просто зловеща купчина в тъмнината.

Шофьорът на Буика се опита да ме спре, но аз минах край него без дори да намаля скоростта, изпръсквайки го с мокър сняг. Чистачките ми бяха натежали от сняг и аз протегнах ръка през прозореца и почуках тази, която беше от моята страна. Част от снега падна и виждах малко по-добре.

Харлоу бе призрачен град — всичко бе притъмняло и затворено. Дадох мигач, за да завия надясно по моста към Касъл Рок. Задните колела искаха да се изплъзнат изпод мен, но аз овладях поднасянето. Горепред мен отвъд реката виждах сградата на Младежката Лига на Касъл Рок. Изглеждаше затворена и самотна. Изведнъж почувствах, че съжалявам, че съжалявам затова, че е имало толкова много болка. И смърт. Точно тогава Нона проговори за първи път след отклонението за Гардинър.

— Зад теб има полицаи.

— А той...

— Не. Не е пуснал буркана.

Но това ме изнерви и вероятно, заради това стана всичко. Път 136 прави деветдесет градусов завой от другата страна на реката, към Хароу и после право през моста в Касъл Рок. Взех първия завой, но имаше лед откъм Касъл Рок.

— Мамка ти...

Задницата на пикапа затанцува и преди да успея да го овладя, той вече се беше блъснал в стоманения парапет на моста. Понесохме се като деца по пързалка и следващото нещо, което видях бяха фаровете на полицейската кола зад нас. Той натисна спирачките, видях червеното отражение на стоповете върху снега, но ледът пое и него. Последва стържещ, режещ удар, с който отново се врязяхме в перилата. Подскочих и се озовах в скута на Нона и дори в тази объркана частица от секундата, успях да се насладя на стегнатото ѝ бедро. После всичко спря. Сега полицаите си пусна буркана. Той започна да хвърля сини, въртящи се сенки по покрива на пикапа и снежно-стоманените хиксове на моста Харлоу — Касъл Рок.

Ако той не беше зад нас, нищо такова нямаше да се случи. Тази мисъл се въртеше отново и отново в главата ми, като грамофонна игла, която е заседнала в дефектен канал на плочата. Усмивках се пресилено, със замръзнала усмивка в тъмнината, докато опипвах пода на пикапа за нещо, с което да го ударя.

Имаше отворена кутия с инструменти. Попаднах на един френски ключ и го поставих на седалката между Нона и мен. Ченгето се наведе през прозореца и лицето му дяволски се промени на светлината на фенерчето му.

— Караше малко бързо за пътните условия, а, приятел?

— И вие бяхте скъсили доста дистанцията, нали? — попитах аз.
— За пътните условия.

Той може би се изчерви. Трудно беше да се каже на трепкащата светлина.

— Да не се опитваш да ме пунтираш, момче?

— Опитвам се, ако ти се опитваш да ме изкараш виновен за това, че си блъснал колата си в моята.

— Дай да ти видим шофьорската книжка и регистрационния талон на колата.

Отворих портмонето си му подадох книжката си.

— Регистрационен талон на колата?

— Колата е на брат ми. Талонът е у него.

— Така ли? — той ме погледна настойчиво, опитваше се да ме накара да сваля пръв очи. Като видя, че това може да му отнеме доста време, погледна към Нона. Бях готов да му издера очите, заради погледа, който забелязах в тях.

— Как се казваш?

— Черил Крейг, господине.

— Какво правиш в пикапа на неговия брат по време на тази снежна буря, Черил?

— Отиваме да видим чичо ми.

— В Касъл Рок.

— Да, точно така.

— Не познавам никой на име Крейг в Касъл Рок.

— Той се казва Едмъндс. На Боуен Хил.

— Така ли? — Той заобиколи пикапа, за да погледне номера. Отворих вратата и се наведох навън. Той го записваше. После се върна отпред, докато продължавах да съм надвесен навън, от кръста нагоре бях осветен от фаровете на колата му. — Аз ще... Какво е това по теб, момче?

Нямаше нужда да поглеждам, за да разбера какво беше това по мене. Доста време си мислех, че това дете съм се навел навън е било от разсеяност, но докато пишех за всичко това, промених мнението си. Мисля, че съм искал да го види. Стисках здраво френския ключ.

— Какво искаш да кажеш?

Той приближи още две крачки.

— Ти си ранен — порязал си се, май. По-добре...

Обърнах се към него. В сблъсъка шапката му бе паднала и беше гологлав. Ударих го много точно, малко над челото. Никога няма да забравя звука, който се чу — като буца масло, паднала върху твърд под.

— Побързай — каза Нона. Тя постави успокояваща ръка на шията ми. Тя бе много хладна, като въздуха в мазе.

Моята осиновителка имаше мазе.

Странно защо си спомням всичко това. През зимата тя ме пращаше долу за зеленчуци. Сама ги консервираше. Естествено не в истински консерви, а в стъклени буркани, с гумени пластинки, които се поставят под капачката. Веднъж слязох долу, за да взема буркан фасул за вечеря. Всички запаси бяха в кашони, старателно надписани с почерка на госпожа Холис. Спомням си, че винаги пишеше грешно патладжан и това ме изпълваше с чувство за тайно превъзходство.

В този ден минах край кашоните, надписани „патладжан“ и отидох в ъгъла, където тя държеше фасула. Беше студено и тъмно. Стените бяха просто черна земя и във влажно време от тях се стичаше вода. Мирисът бе някаква тайна, тъмна смес, която се състоеше от живи неща, земя и зеленчуци, мирис невероятен приличащ на мириса от срамните части на жената. В единия ъгъл имаше раздрънкана печатарска преса, която стоеше там, откакто бях дошъл и понякога обичах да си играя с нея уж, че можех да я пусна пак. Обичах мазето. По онова време — бил съм на девет или на десет — мазето бе любимото ми място.

Госпожа Холис отказваше да стъпи в него, а беше под достойнството на съпруга ѝ да слиза долу и да носи зеленчуци. Така, че аз ходех там и се наслаждавах на приличното на утроба скривалище. То бе осветено от една покрита с паяжина лампа, поставена там от господин Холис вероятно преди Бурската война. Понякога сплитах ръце и правех издължени зайци по стените.

Взех фасула и се приготвих да се кача горе, когато чух шумолене под един от старите кашони. Отидох до него и го вдигнах.

Под него имаше кафяв плъх, легнал на една страна. Той обърна глава към мен и ме погледна. Хълбоците му се повдигаха диво и той оголи зъбите си. Това бе най-големия плъх, който някога съм виждал и аз се наведох още по-близо. Беше женски и в момента раждаше. Две

малки, голи и слепи, вече сучеха. Третото се бе появило наполовина на бял свят.

Майката ме гледаше безпомощно, готова да хапе. Исках да я убия, да ги убия всички, да ги смачкам, но не можах. Това е най-ужасното нещо, което някога съм виждал. Докато наблюдавах, един малък паяк с дълги крака бързо припълзя по пода. Майката го хвана и го изяде.

Избягах. Нагоре по стълбите паднах и счупих буркана. Госпожа Холис ме натупа и от този момент нататък повече не слизах в мазето, освен ако не беше абсолютно наложително.

Стоях, гледах ченгето и си припомнях.

— Побързай — повтори Нона.

Той бе много по-лек от Норман Бланшет или пък моят адреналин се движеше много по-свободно. Хванах го в две ръце и го завлякох до края на моста. Трудно различавах водопадите надолу по течението, а нагоре по течението едва се забелязваше железопътният мост, като ешафод. Нощният вятър виеше и бучеше, снегът блъскаше в лицето ми. За миг задържах ченгето до гърдите си като заспало новородено, после си припомних какво точно представлява той и го хвърлих през парапета в тъмното.

Върнахме се в пикапа и се качихме, но той не искаше да запали. Опитвах се да запаля мотора, докато не усетих сладникавия мирис на бензин от карбуратора, тогава спрях.

— Хайде — казах аз.

Отидохме до полицейската кола. Предната седалка бе затрупана с бланки за глоби, формуляри, две подложки за писане. Радиостанцията под арматурното табло изпука и запращя.

— Четвърти, четвърти. Приемате ли?

Наведох се и я изключих, удряйки пръстите си в нещо, докато търсех нужното копче. Беше пушка, въздушна. Вероятно лично притежание на ченгето. Подадох я на Нона. Тя я сложи в скута си. Дадох заден. Колата беше смачкана, но иначе нищо й нямаше. Тя имаше зимни гуми и те хубаво ухапаха снега, веднага щом подминахме леда, който бе направил белята.

Тогава отидохме в Касъл Рок. Къщите, с изключение на някоя каравана, изтеглена от пътя, бяха изчезнали. Пътят още не беше

почистен и нямаше никакви следи, освен тези, които ние оставяхме. Плътна стена от борове, натежали от сняг се извисяваха от двете ни страни и ме караха да се чувствам малък и незначителен, някаква мъничка хапчица, заседнала в гърлото на тази нощ. Минаваше десет часа.

Не усетих много от светския живот на колежа първата година като студент. Учех упорито и работех в библиотеката, където подреждах книги, подлепвах корици и се учех да вписвам в каталога. Напролет играех бейзбол.

Към края на учебната година, точно преди сесията, бяха организирани танци във физкултурния салон. Бях свободен, готвех се за първите си два изпита, така че се разходих нататък. Имах достатъчно пари, за да си платя входния билет и влязох.

Вътре беше тъмно и натъпкано, и запотено, и лудо както само студентски купон, преди гилотината на изпитите, може да бъде. Във въздуха имаше секс. Нямаше нужда да го помирише човек. Можеше да протегне ръка и да го хване, като мокро парче тежък плат. Човек знаеше, че по-късно ще се прави любов, или нещо, което минава за любов. Щеше да се прави на открито, в паркинга, в апартаментите и в стаите на общежитието. Щеше да се прави от отчаяни мъже-момчета и хубави съкурснички, които щяха да прекъснат тази година, да си идат къщи и да си родят бебе. Щеше да се прави със сълзи и смях, от пияни и трезви, сковано и без задръжки. Най-вече щеше да се прави бързо.

Имаше няколко души, които бяха без партньори, но не много. Не беше от тези вечери, когато човек можеше да отиде някъде сам. Придвижих се до подиума на музикантите. Групата бе оградена в полукръг от усилватели, по един и петдесет високи, и човек усещаше как тъпанчетата му се огъват навътре и навън според баса.

Облегнах се на стената и започнах да наблюдавам. Танцуващите се движеха като по строго определена рецепта (сякаш бяха тройки, а не двойки, като третият бе невидим помежду им), движеха крака в талаша, който бе разпръснат по лакирания под. Не видях нито един познат и започнах да се чувствам самотен, но някак ми беше приятно. Бях попаднал в тази фаза от вечерта, когато си фантазираш, че с крайчеца на окото си всички гледат тебе, романтичния непознат.

Около половин час по-късно излязох и си взех една кока-кола във фойето. Когато се върнах, бяха започнали танц в кръг и ме увлякоха в него, с ръце върху раменете на две момичета, които не бях виждал никога дотогава. Въртахме се в кръг — отново и отново. В кръга имаше може би двеста души и те бяха заели половината от физкултурния салон. Тогава част от кръга се откъсна и от него се отделиха двадесетина-тридесет души и направиха втори кръг в центъра на първия, като се завъртяха в обратна посока. Зави ми се свят. Видях едно момиче, което ми прилича на Бетси Мейлърфънт, но знаех, че това са фантазмагории. Когато отново вдигнах очи, не я видях повече, нито пък някой, който да прилича на нея.

Когато кръгът се разпадна усетих слабост, беше ми лошо. Излязох навън и седнах в тревата. Музиката свиреше прекалено високо, въздухът бе прекалено мазен. Чувствах как сърцето тупти в главата ми.

Все съм си мислел, че това, което се случи, стана, защото бях уморен и ми се гадеше от това, че се въртах отново и отново в кръг. Но както казах по-рано, това, че сега описвам всичко, фокусира още по-ясно нещата. Вече не вярвам в това.

Пак ги погледнах, всички красиви, бързаци хора в полумрака. Стори ми се, че всички мъже са ужасени, че лицата им са издължени в гротескни, муднодвижещи се маски. Беше разбираемо. Жените — състудентки в техните пуловери, къси поли, камбановидни задници — те всички се превръщаха в плъхове. Отначало това не ме плашеше. Дори се закисах. Знаех, че това, което виждам е някаква халюцинация и известно време наблюдавах с почти клиничен интерес.

Когато някое момиче се повдигаше на пръсти, за да целуне своя приятел, тогава вече ставаше прекалено. Протягаше се косматото, изкривено лице с хлътнали очички, устата се разтваряше и се виждаха зъби...

Тръгнах си.

Останах известно време във фойето. Надолу по коридора имаше тоалетна, но аз я подминах и се качих по стълбите.

Съблекалните бяха на третия етаж и последните стъпала направо тичах. Отворих вратата и хукнах към банята. Повърнах сред смесените миризми на масажно масло, потни униформи и мазна кожа. Сега

музиката беше далече и тишината беше почти девствена. Почувствах се облекчен.

Трябваше да спрем на един знак стоп. Споменът за танца ме бе накарал да се чувствам възбуден, без да мога да проумея причината. Започнах да треперя. Тя ме погледна усмихната с тъмните си очи.

— Сега?

Не можах да ѝ отговоря. Прекалено силно треперех. Тя кимна бавно вместо мен.

Отбих в едно отклонение на път 7, което сигурно някога е било дърварска пътека. Не отидох много навътре по пътя, защото се страхувах да не загънем. Изключих фаровете и снежинките започнаха да се стелят по стъклото.

— Обичаш ли? — попита ме тя, почти нежно.

Непрекъснато, без да искам издавах някакъв звук, някой го извличаше от мен. Вероятно е бил устното съответствие на мислите на заек, хванат в примка.

— Тук — каза тя. — Точно тук.

Това бе екстаз.

За малко да не излезем обратно на главния път. Снегоринът беше минал, оранжевите му светлини премигнаха напред, беше хвърлил към нас висока снежна стена.

В багажника на полицейската кола имаше лопатка. Беше ми нужен половин час, за да очистя пътя и стана полунощ. Докато се занимавах с това, тя включи полицейската радиостанция и от нея научихме това, което ни трябваше да знаем. Телата на Бланшет и момчето от пикапа са били намерени. Подозираха, че сме взели полицейската кола. Името на ченгето било Иседжън, много смешно име. Имаше един известен играч от лигата — казваше се Иседжън — май играеше за Доджърите. Може би бях убил някой негов роднина. Пет пари не давах как се казвало ченгето. Той ни беше следвал прекалено отблизо и се беше изпречил на пътя ни.

Пак излязохме на главния път. Усещах възбудата ѝ, страхотна, изпепеляваща. Спрях, колкото да изтрия предното стъкло с ръкав и после продължихме. Минахме през западната част на Касъл Рок и без

да ми казва нищо, аз знаех накъде да завия. Натрупан със сняг знак уведомяваше, че това е улица „Стагпоул“.

Снегоринът не бе идвал тук, но някакво превозно средство вече бе минало преди нас. Следите от гумите му бяха ясно изрязани в снега.

Миля, после по-малко от миля. Жестоката ѝ нетърпеливост, нуждата ѝ, се предадоха на мен и аз станах нервен. Завихме и изведнъж пред себе си видяхме ярко оранжев аварийен камион и червени пулсиращи сигнални светлини. Той блокираше пътя.

Не можете да си представите яростта ѝ — нашата ярост, всъщност, — защото сега, след всичко, което се беше случило, ние бяхме едно. Не можете да си представите всепомитащото чувство на параноя, убеждението, че сега всички са се обърнали срещу нас.

Бяха двама. Единият бе просто една приведена сянка. Другият държеше електрическо фенерче. Той се приближи към нас, светлината на фенерчето му подскачаше като светецко око. Изпитвахме нещо повече от омраза, изпитвахме страх. Страх, че ще ни отнемат всичко в последния момент.

Той викаше нещо и аз навих надолу прозорчето.

— Не можете да минете оттук! Върнете се обратно по улица „Бауен“. Тук има скъсан кабел. Не можете...

Слязох от колата, вдигнах пушката и изпразних и двата патрона. Той полетя назад към оранжевия камион, а аз залитнах към полицейската кола. Той падна, като ме гледаше с невярващи очи.

— Има ли още патрони? — попитах аз Нона.

— Да. — Тя ми подаде. Отворих пушката, изхвърлих празните гилзи и сложих пълни. Колегата на първия тип се беше изправил и ме гледаше с невярващ поглед. Той извика нещо, но вятърът отвя думите му. Звучеше като въпрос, но нямаше никакво значение. Щях да го убия. Тръгнах към него, а той продължи да стои там и да ме гледа. Не се помръдна, дори когато вдигнах пушката. Мисля, че не разбираше какво точно става. Струва ми се, че той смяташе всичко това за сън. Изстрелях един магазин, но ударих ниско. Вдигна се облак сняг и го покри.

Тогава той изрева, нададе страхотен, ужасен вик и побягна, като направи гигантски скок над падналия проводник на пътя. Пак стрелях, но пак го пропуснах. После той изчезна в мрака и можех да забравя за него. Той повече не ни пречеше. Върнах се в колата.

— Ще трябва да тръгнем пеша — казах аз.

Минахме край падналото тяло, край съскащата жица и продължихме нагоре по улицата, като следвахме широките стъпки на бягащия мъж. Някои от преспите стигаха почти до коленете й, но тя през цялото време вървеше малко пред мен. И двамата дишахме тежко. Прехвърлихме един хълм и слязохме в тясна падинка. В единия край имаше килнат изоставен навес без стъкла на прозорците. Тя спря и се вкопчи в ръката ми.

— Там — каза тя и посочи на другата страна. Държеше ме така силно, че ръката ме заболя дори и през палтото. Лицето й светеше триумфално. — Там. Там.

Беше гробище.

Плъзгахме се и залитахме по насипа и после се с мъка се изкачихме на натрупаната със сняг каменна стена. Разбира се, че и аз бях идвал тук. Истинската ми майка е била от Касъл Рок и въпреки че те с баща ми никога не са живели тук, това бе семейният участък на гробищата. Беше оставен на майка ми от нейните родители, които бяха живели и умрели в Касъл Рок. По време на историята с Бетси бях идвал често тук, за да чета поеми на Джон Кийтс и Пърси Шели. Сигурно ви се струва глупаво, тъпо нещо, но аз не мисля така. Дори и сега. Чувствах се близо до тях, утешен и успокоен. След като Ейс Мерил ме наби, повече никога не отидох там. Не, докато не ме заведе Нона.

Подхлъзнах се, паднах в пухкавия сняг и си изкълчих крака. Изправих се и продължих, като използвах пушката като патерица. Тишината бе безкрайна и невероятна.

Снегът падаше бавно, отвесно, трупаше се върху килнатите камъни и кръстове, покриваше всичко, без пилоните на флаговете, на които окачаха флагове само в Деня на загиналите във войните и Деня на ветераните. Тишината бе отвратителна в своята безкрайност и за първи път усетих ужас.

Тя ме поведе към една каменна постройка, сгушена е основата на хълма зад гробището. Купол. Покрита със сняг гробница. Тя имаше ключ. Знаех, че ще има ключ така и беше.

Тя изтупа снега от вратата и намери ключалката. Звукът на превъртащия се ключ, сякаш дращеше в мрака. Облегна се на вратата и тя политна навътре.

Миризмата, която ни лъхна, бе миризма на есен, хладна като въздуха в мазето на Холис. След малко започнах да виждам в мрака. На каменния под имаше мъртви листа. Тя влезе, спря се и погледна през рамото си към мен.

— Не — казах аз.

— Обичаш ли? — попита тя и се засмя.

Стоях в мрака и усещах как всичко тръгва едновременно — минало, настояще, бъдеще. Исках да бягам, да бягам и да крещя, да бягам с всички сили назад и да върна всичко, което бях направил.

Нона стоеше и ме гледаше, най-красивото момиче в света, единственото нещо, което някога ми е принадлежало. Тя направи жест с ръце върху тялото си. Няма да ви казвам какъв жест. Ако го бяхте видели, щяхте да разберете.

Влязох. Тя затвори вратата.

Беше тъмно, но виждах прекрасно. Цялото място бе осветено от бавно стичащ се зелен пламък. Той се стичаше по стените и криволичеше на езици сред пръснатите листа по пода. В средата имаше каменен саркофаг, но той беше празен. По него бяха разпръснати увехнали розови листенца, като древно венчално предложение. Тя ме повика с пръст и ми показа малка вратичка в дъното. Малка вратичка, без никакви обозначения. Ужасявах се от нея. Мисля, че тогава го знаех. Тя се бе възползвала от мен и ми се присмиваше. Сега щеше да ме унищожи.

Но не можех да се спра. Отидох до тази врата, защото трябваше да го направя. Мозъчният телеграф продължаваше да работи и усетих, че приема ликуване — ужасно, лудо ликуване — и триумф. Посегнах с трепереща ръка към вратата. Тя бе покрита със зелен огън.

Отворих и видях какво има вътре.

Беше момичето, моето момиче. Мъртво. Очите й празно се взираха в октомврийската гробница, в моите собствени очи. Миришеше на откраднати целувки. Беше гола и беше разрязана от гърлото до чатала, цялото й тяло бе превърнато в утроба. И вътре живееше нещо. Плъховете. Не можех да ги видя, но ги чувах как шумолят вътре в нея. Знаех, че след миг сухата й уста ще се отвори и тя ще ме попита дали обичам. Отстъпих назад, цялото ми тяло беше изтръпнало, съзнанието ми се носеше на тъмен облак.

Обърнах се към Нона. Тя се смееше, протягаше ръце към мен. И изведнъж в съзнанието ми просветна и разбрах, разбрах, разбрах. Последният изпит. Последна матура. Бях го издържал и бях свободен!

Обърнах се към вратата и, разбира се, тя не беше нищо друго, освен празна ниша с разпръснати, мъртви листа по пода.

Отидох при Нона. Отидох при моя живот.

Тя протегна ръце, обвини ги около шията ми и аз я притеглих към себе си. И точно тогава тя започна да се променя, да се огъва и разтича като восък. Големите тъмни очи станаха мънички и влажни. Косата ѝ загрубя, стана кафеникава. Носът ѝ се скъси, ноздрите ѝ се разшириха. Тялото ѝ стана буцесто, докато се притискаше към мен.

Прегръщаше ме плъх.

— Обичаш ли? — изцвърча той. — Обичаш ли? Обичаш ли?

Устата ѝ без устни се протегна към моята.

Не изкрещях. Не бе ми останала сила за това. Съмнявам се, че някога пак ще изкрещя.

Тук е толкова горещо.

На мен жегата не ми пречи. Всъщност, не. Обичам да се потя, ако мога да си взема душ. Винаги съм мислел потта за хубаво, мъжествено нещо, но понякога в жегата има буболечки, които хапят — паяци, например. Знаете ли, че женските паяци убиват и изяждат мъжкия? Така правят веднага след съвкуплението.

Освен това, чух трополене по стените. Това не ми харесва.

Изтръпна ми ръката от писане и върхът на флумастера е мек и разкашкан. Но вече свърших. И нещата ми изглеждат по-различни. Вече съвсем не изглежда същото.

Разбирате ли, че за известно време, те почти ме бяха накарали да повярвам, че аз самият съм направил всички тези ужасни неща? Мъжете от крайпътното заведение, мъжът от аварийния камион, който успя да избяга. Те казват, че съм бил сам. Бях сам, когато ме намериха почти вкочанен при надгробните камъни на баща ми, майка ми и брат ми Дрейк. Но това просто означава, че тя си е тръгнала, вие разбирате. Всеки глупак би разбрал. Радвам се, че тя се е измъкнала. Наистина. Но вие трябва да проумеете, че тя беше с мен, всяка стъпчица от пътя.

Сега ще се самоубия. Така ще е много по-добре. Изтощен съм от вината, агонията и лошите сънища, пък и не ми харесват шумовете по стените. Всеки може да се окаже там или всичко.

Не съм луд. Зная това и вярвам, че и вие го знаете. Когато някой каже, че не е луд, това обикновено означава, че е. Но аз съм ги превъзмогнал тези игрички. Тя беше с мен. Беше истинска. Обичам я. Истинската любов никога не умира. Така подписвах писмата си до Бетси, онези, дето после ги късах.

Но Нона е единствената, която някога истински съм обичал.

Тук е толкова горещо. И не ми харесват шумовете по стените.

Обичаш ли?

Да, обичам.

И истинската любов никога не умира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.